

Vári János a lakásukhoz közeli kis parkban üldögélt egyedül. Mellette egy bőrönd kevéske holmijával, fáradt fejében szürke gondolatok. Két hónapja leépítették a munkahelyéről, azóta meg sem próbált állást keresni. A felesége ma reggel megmondta, hogy nincs tovább, ha nem képes magának új munkahelyet találni és eltartani a családját, mehet Isten hírével. Összepakolt neki egy bőröndnyi ruhát és kilökte a lépcsőházba, Jánossal együtt.

Ez a vég! – gondolta János. - Innen már nincs visszaút!

Nagy, vörös, izzadt arca a tenyerébe süppedt. Veszettül sajnálta magát.

Egy fekete macska a közelben volt már egy ideje, most végre odament Jánoshoz, a lábához dörgölözött, aztán leheveredett a férfi elé, a fűbe. Sárgás szeme fehérje élesen világított, középen a fekete csíkkal.

Nincsen neked semmim, te szegény kis állat, biztosan éhes vagy, azért jöttél ide! – mondta János és megcirógatta.

A macska elégedetten tűrte a simogatást, még dorombolt is hozzá, aztán egyszer csak tisztán érthető, emberi hangon megszólalt:

- Ne izgulj, nem te vagy az egyetlen, akit kivágtak otthonról, bizony, vagyunk még jó páran!
Azzal eliszkolt.

János egy darabig csak állt ott, majd hirtelen nagy, szürke kandúrrá változott, és lomhán elindult a másik után.

2010. július